

Homília pápeža Františka pri otvorení Svätej brány milosrdenstva v Bangui



Pápež František otvára Svätú bránu milosrdenstva na katedrále v Bangui - AFP

Stredoafrická republika 29. novembra – *Homília Svätého Otca Františka v hlavnom meste Stredoafrickej republiky Bangui pri slávení svätej omše Prvej adventnej nedele v Katedrále Nepoškvrneného počatia Panny Márie spolu s kňazmi, zasvätenými osobami a zaangažovanými laikmi.*

V túto prvú nedeľu Adventu, ktorý je liturgickým obdobím očakávania Spasiteľa a znakom kresťanskej nádeje, Boh viedol moje kroky až k vám, na túto zem, zatiaľ čo sa univerzálna Cirkev pripravuje na slávnostné otvorenie Jubilejného roka milosrdenstva. A obzvlášť sa teším, že moja pastoračná návšteva sa prekrýva s otvorením tohto Jubilejného roka, ktorý sme tu my dnes začali. Z tejto katedrály by som chcel v srdci a myslí s láskou osloviť všetkých kňazov, zasvätených, pastoračných pracovníkov tejto krajiny, ktorí sú s nami v tejto chvíli duchovne zjednotení. Prostredníctvom vás by som chcel pozdraviť aj všetkých Stredoafričanov, chorých, staršie osoby, aj tých zranených životom. Niektorí z nich sú možno zúfalí a nemajú už ani silu konať, a očakávajú len

almužnu, almužnu chleba, almužnu spravodlivosti, almužnu gesta pozornosti a dobroty. A my všetci očakávame milosť, almužnu a pokoj.

No ako apoštoli Peter a Ján, ktorí vystupovali do chrámu, a ktorí pre chromého bedára nemali ani striebro ani zlato, prichádzam im ponúknuť silu a moc Boha, ktorá človeka uzdravuje, pozdvihuje a uschopňuje začať nový život, „preplaviť sa na druhý breh“ (porov. Lk 8,22).

Ježiš nás neposiela na druhý breh samých, ale nás pozýva podniknúť túto plavbu spolu s ním, každý v odpovedi na svoje osobitné povolanie. Máme si byť preto vedomí toho, že tento prechod na druhý breh sa môže uskutočniť iba s ním, ktorý nás oslobodzuje od takých predstáv o rodine a pokrvenstve, ktoré rozdeľujú, aby sme budovali Cirkvi - Božiu rodinu otvorenú pre všetkých, ktorá sa stará o tých, ktorí to viac potrebujú. Predpokladá to blízkosť našim bratom a sestrám, čo vedie k duchu spoločenstva.

Nie je to na prvom mieste otázka finančných prostriedkov. V skutočnosti stačí zdieľať život Božieho ľudu, zdôvodňujúc nádej, ktorá je v nás (porov. 1 Pt 3,15) tým, že sme svedkami nekonečného milosrdenstva Boha, ktorý, ako to zdôrazňuje responzóriový žalm tejto nedele, „je dobrý a ukazuje hriešnikom správnu cestu“ (Ž 25,8). Ježiš nás učí, že nebeský Otec „dáva svojmu slnku vychádzať nad zlých i dobrých“ (Mt 5,45). Po tom, ako sme my sami zakúsili odpustenie, máme odpúšťať. Pozrite, toto je naše základné povolanie: „Vy teda budte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48). Jednou zo základných požiadaviek tohto povolania k dokonalosti je láska k nepriateľom, ktorá ochraňuje pred pokušením pomsty, pred nekonečnou špirálou odvety. Ježiš pevne naliehal na tento osobitný aspekt kresťanského svedectva (porov. Mt 5,46-47).

Uskutočňovatelia evanjelizácie musia byť teda predovšetkým tvorcami odpustenia, odborníkmi zmierenia, znalcami milosrdenstva. Takto môžeme pomôcť našim bratom a sestrám „preplaviť sa na druhý breh“, keď im odhalíme tajomstvo našej sily, našej nádeje, našej radosti, ktoré majú svoje žriedlo v Bohu, pretože sú založené na istote, že on je v lodke s nami. Tak ako to urobil s apoštolmi vo chvíli rozmnoženia chleba, aj nám Pán zveruje svoje dary, aby sme ich išli rozdávať kamkoľvek a ohlasovali jeho slovo, ktoré uisťuje: „Hľa, prídu dni, v ktorých uskutočním prísľuby dobra, ktoré som dal domu Izraela a domu Júdu“ (Jer 33,14).

V liturgických textoch tejto nedele môžeme odhaliť niekoľko charakteristických črt tejto Bohom ohlásenej spásy, ktoré sa predstavujú ako sprievodné orientačné body, aby nás viedli v našom poslaní.

Predovšetkým sa Bohom prisľúbené šťastie ohlasuje výrazmi spravodlivosti. Advent je časom prípravy našich srdc na završenie, aby sme mohli prijať Spasiteľa, teda jediného Spravodlivého, jediného Sudcu schopného určiť každému taký údel, aký si zaslúži. Tu, ako aj inde, má mnoho mužov a žien smäd po úcte, spravodlivosti, nestrannosti, bez toho, aby videli na obzore pozitívne znamenia. Týmto on prichádza darovať spravodlivosť (porov. Jer 33,15). Prichádza dať plodnosť našim osobným i kolektívnym životným príbehom, našim sklamaným nádejam a neplodným želaniam. A posiela nás ohlasovať, zvlášť tým, ktorí sú utláčaní mocnými tohto sveta, ako aj tým, ktorí sú zohnutí pod ťarchou ich hriechov: „Júda dosiahne spásu a Jeruzalem bude bývať v bezpečí a budú ho volať: Pán – naša spravodlivosť“ (Jer 33,16).

Áno, Boh je Spravodlivosť! Tu vidíme, prečo sme my kresťania povolaní byť na tomto svete tvorcami pokoja založeného na spravodlivosti. Očakávaná Božia spása má rovnako aj chuť lásky. Totiž, keď sa pripravujeme na tajomstvo Vianoc, nanovo sa stotožňujeme s putovaním Božieho ľudu, aby sme prijali Syna, ktorý nám prichádza zjaviť, že Boh nie je len Spravodlivosť, ale aj, a predovšetkým, Láska (porov. 1 Jn, 4,8). Kdekoľvek, aj tam, a zvlášť tam, kde vládne násilie, nenávisť, nespravodlivosť a prenasledovanie, sú kresťania povolaní vydávať svedectvo o tomto Bohu, ktorý je Láska.

Keď povzbudzujem kňazov, zasvätené osoby a laikov, ktorí v tejto krajine často až hrdinsky uskutočňujú kresťanské cnosti, poznávam, že vzdialenosť, ktorá nás delí od tak náročného ideálu kresťanského svedectva je neraz veľká. Toto je dôvod, prečo si beriem za svoje, vo forme modlitby, tieto slová sv. Pavla: „Bratia, nech Pán zveľadí a rozhojní vašu lásku navzájom a voči všetkým“ (1 Sol 3,12). Vzhľadom na toto musí svedectvo pohanov o kresťanoch prvotnej Cirkvi zostávať stále prítomné ako maják na našom obzore: „Vidíte ako sa milujú, skutočne sa milujú“ (Tertulián, *Apologický spis*, 39,7).

Napokon sa ohlasovaná Božia spása vyznačuje charakterom neprekonateľnej moci, ktorá všetko prevýši. Vskutku, Ježiš po tom, ako ohlásil svojim učeníkom hrozné znamenia, ktoré budú predchádzať jeho príchodu, takto uzatvára svoju reč: „Keď sa začnú diať tieto veci, vzpriamte sa, zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie“ (Lk 21,28). A ak sv. Pavol hovorí o láske, ktorá „rastie a rozmáha sa“, je to preto, lebo kresťanské svedectvo má odzrkadľovať túto neodolateľnú silu, o ktorú ide v evanjeliu.

A preto aj uprostred neslýchaných šokov chce Ježiš ukázať svoju veľkú moc, svoju neporovnateľnú slávu (porov. Lk 21,27) a moc lásky, ktorá sa nezľakne pred ničím, ani pred rozbúrenou oblohou, ani pred zemou v plameňoch, ani pred rozbesneným morom. Boh je nad všetko mocnejší. Toto presvedčenie dáva veriacemu vyrovnanosť, odvahu, silu vytrvať v dobrom aj voči najhorším protivenstvám. Aj keď sa rozpútajú sily zla, kresťania majú odpovedať na výzvu so vzpriamenou hlavou, pripravení čeliť tomuto boju, v ktorom bude mať posledné slovo Boh. A to slovo bude slovom lásky a pokoja!

Všetkým, ktorí používajú nespravodlivo zbrane tohto sveta, adresujem výzvu: Odložte tieto nástroje smrti; vyzbrojte sa radšej spravodlivosťou, láskou, milosrdenstvom, ktoré sú opravdivými zárukami pokoja. Kristovi učeníci, kňazi, rehoľníci, rehoľníčky i laici zaangažovaní v tejto krajine s tak pôsobivým menom, ktorá leží v srdci Afriky a ktorá je pozvaná objaviť Pána ako pravý Stred všetkého, čo je dobré, vašim povolaním je stelesniť srdce Boha uprostred vašich spoluobčanov. Nech nás Pán všetkých urobí „pevnými... a bez úhony vo svätosti pred Bohom a naším Otcom, keď príde náš Pán Ježiš so všetkými svojimi svätými“ (1 Sol 3,13). Zmierenie, odpustenie, láska a pokoj! Amen.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)